

Overweging Leo Brueren in de Jongerenkerk Venlo op zondag 22 mei 2011.

In mijn studentenjaren heb ik me veel bezig gehouden met het verschijnsel 'film'. Ik moest toen veel films kijken en beoordelen want de film had en heeft waarschijnlijk nog altijd veel invloed op de levenshouding van jonge mensen. Velen open na van wat ze in de film zien.

Filmhelden worden idolen en identificatiefiguren in goede en slechte zin. Ik herinner me een mooi moment uit de film van Fellini 'La Strada Gelsomina'. Een onschuldig en ietwat 'achterlijk' meisje volgt de woeste geweldenaar van het circus Zamparo. Bij alle ellende geeft ze de worstelaar een beetje geluk in zijn leven, maar op een bepaald moment kan zij het niet meer uithouden en wil vertrekken. Dan zegt de clown van het circus tegen haar; 'Gelsomina, als jij niet meer van hem houdt en hem niet meer een beetje verzorgt, wie zal het dan doen, dan gaat hij zeker ten gronde. Probeer nog wat bij hem te blijven. Hij kan je nog niet missen.'

Bij de mens blijven in nood, is een zware opgave voor iedere mens. We zijn geneigd ons terug te trekken als het ons teveel wordt of als we geen oplossingen zien komen. Soms is dat nodig om zelf niet ten gronde te gaan, maar ik meen dat over het algemeen veel teveel mensen te snel de pijp aan maarten geven als niet alles naar wens of planning verloopt.

'Er bij blijven', is een grote kunst en kost veel moed maar is een levenseis in het leven.

Het is zo makkelijk te zeggen 'barst maar, ik maak mijn handen niet meer vuil, ik heb genoeg gedaan en dan te vertrekken, de ander in de kou achterlatend met nog grotere wanhoop en ellende.

Veel mensen werden en worden nog in de steek gelaten: zieken, bejaarden, gescheiden mensen, weduwen en weduwnaars, verslaafden, dak- en thuislozen. En vul zelf de lijst maar aan.

We zijn geroepen om de wereld een beetje beter te maken, om mensen lief te hebben hoe gehavend en misvormd ze er vaak ook uit zien. Wij moeten de afstraling zijn van Gods gezicht, Gods liefde.

Wie Mij ziet, ziet de vader, wij moeten God zichtbaar maken.

Vrienden beminnen is geen kunst, plaatsen bezoeken waar het goed vertoeven is ook niet.

Maar Jezus volgen is zijn roepstem volgen. Jezus laat nooit iemand vallen en Hij roept ons op om de afgeschrevenen weer op te nemen in onze belangeloze en liefdevolle zorg.

Christen zijn is niet alleen met woorden maar met daden waar te maken.

Het is erg gemakkelijk het Onze Vader te bidden. Maar het is niet zo simpel om het Onze vader in de praktijk van elke dag te realiseren.

Zoals in het verhaal van de man langs de weg naar Jericho, het verhaal van de barmhartige Samaritaan, zo liggen vandaag de dag nog steeds mensen langs de kant van de weg in steden en dorpen.

De vraag is: 'wat doe ik?'

Opnemen ... er bij blijven Dat is de oproep van Jezus.

Veel mensen verwachten helemaal geen oplossing voor hun problemen van ons. Ze verwachten alleen dat ze door ons niet worden afgeschreven als nutteloos vuil.

Mgr. Ferron zei eens tegen me: 'je zult ervaren dat de essentie van het priesterschap is: bij de kudde blijven. Aanwezig zijn hoe schots en scheef het soms ook mag gaan.

Wat voor het priesterschap geldt, geldt voor ieder van ons. Niemand van ons mag ooit een ander afschrijven, niemand van ons mag ooit de andere in de steek laten.

Harvey Cox zegt ergens: 'voor God is de wereld d.w.z de mensen een zaak van leven en dood.

God liet zijn zoon voor de wereld sterven en het is onze opdracht deze wereld even lief te hebben.

Dieu a beson des Hommes. God heeft mensen nodig die als Jezus en zijn ware gezicht laten zien, een gezicht dat liefde is. Dat is God door ons. Dat is de kern van het Jongerenkerk gebeuren.

Leo Brueren.